

РЕШЕНИЕ

№ 207

гр. Петрич, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕТРИЧ, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Андроника Ил. Ризова -
Ръжданова

при участието на секретаря Людмила Маламова
като разгледа докладваното от Андроника Ил. Ризова - Ръжданова
Административно наказателно дело № 20221230200686 по описа за 2022
година

**Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно
процесуален кодекс (АПК).**

Образувано е по жалба на Д. А. А., с ЕГН ****, с адрес за
призоваване в с. Г. Т., общ. П., и живущ в с. К., общ. С., ул. „П.“ № *, чрез
адвокат Р. Н., с адрес в гр. С., ул. „Б.“ № *, срещу Заповед за задържане на
лице рег. № 3143з-243 от 13.09.2022 г., издадена от полицейски орган при РУ
Петрич, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наложена
принудителна административна мярка **"задържане за срок от 24 часа"**.

Жалбоподателят счита, че оспорваната заповед не е съобразена с
материалния закон и административно-производствените правила. Твърди, че
същата е незаконосъобразна, моли да бъде отменена, като излага
съображения в тази насока.

В хода на съдебното производство жалбоподателят А. се
представява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата с искането за

отмяна на заповедта за задържане. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата – А. П. П. – полицейски орган /младши разузнавач/ при РУ-Петрич, не се явява и не изпраща упълномощен представител.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Д. А. А. е бил задържан със Заповед № 314зз-243 от 13.09.2022 г., издадена от полицейски орган при РУ Петрич за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за времето от 11:40 часа до 09:50 часа на 14.09.2022 г., когато е бил освободен. При задържането му е бил извършен личен обиск, за което действие е съставен протокол, при който в него са открити един бр. ключ за лек автомобил „Тойота“. Ведно с посочената заповед, А. е подписал декларация приложение № 1, към чл. 15, ал. 2 Инструкция № 8121з-78 за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи. Всички гореизброени документи, приложени към административната преписка, са приети като доказателства по делото. Не са представени каквито и да е други доказателства, в това число за образувано наказателно производство по текст от НК или за действия, извършени със задържаното лице, въпреки че съдът е изискал с разпореждането си за насрочване на делото **пълната** преписка във връзка с издаване на заповедта за задържане.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Издадена е в предвидената в чл. 74, ал. 1 от ЗМВР писмена форма.

Полицейското задържане като принудителна административна мярка

не може да бъде произволно. Издадената заповед по ЗМВР задължително следва да е обоснована с конкретни *факти, които да сочат връзка между задържания и извършено правонарушение*, както и задържането му да е съобразено с целта на закона.

Според посоченото в заповедта правно основание за задържането – чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР – полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Съгласно чл. 74, ал. 1 ЗМВР задържането на лицата по чл. 72, ал. 1 ЗМВР поначало може да се извърши само с писмена заповед. За нейната обосновка - чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР, изрично изисква като елемент от съдържанието на заповедта **посочване на фактическите и на правните основания за задържането**. При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразността на акта, преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса доколко са налице посочените в него фактически основания за издаване и доколко могат да се свържат с посочените от издателя правни норми. В случая, видно от съдържанието на оспорената заповед, в нея **не са** вписани каквито и да е фактически основания, довели до реализиране на правомощието на полицейския орган по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Не е достатъчно бланкетното вписване "за лицето има данни, че е извършило престъпление". По този начин както за задържаното лице, така и за съда остават неясни причините, довели до задържането, като не се разбира кои са конкретните данни за извършено престъпление от задържаното лице и какво е то. Този пропуск в съдържанието на заповедта поначало не може да се запълни с даването на допълнителни разяснения от издателя на акта и събиране на други доказателства в хода на съдебното производство, където съдът няма правомощия да се занимава с дейности по отстраняване на пропуските в акта, защото по този начин би влязъл в процесуалното положение на негов издател, а не на решаващ спора орган. Поради това пропускът да се впишат в заповедта конкретните фактически основания за задържането представлява сериозен порок във формата на акта по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК, самостоятелно обуславящ отмяната му като незаконосъобразен.

При това положение, съдът намира, че за извършеното със заповедта задържане не е установено наличието на материалноправни предпоставки по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. По този начин, освен нормите на чл.

72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР, с постановяване на заповедта за задържане е нарушен и чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България, установяващ конституционно гарантирано право на гражданите на РБ на лична свобода и неприкосновеност, в доразвитие на което ал. 2 прокламира, че никой не може да бъде задържан, подлаган на обиск или на друго посегателство върху личната му неприкосновеност, освен при условията и по реда, определени със закон.

В съвкупността си изложеното обуславя извод за основателност на оспорването, поради което атакуваната заповед за задържане на лице следва да се отмени като незаконосъобразна.

Предвид изхода на спора и направеното искане за разпределяне на отговорността за разноси, на жалбоподателя на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да се присъдят направените по делото разноси в размер на 400 /четиристотин/ лева – заплатен адвокатски хонорар.

Воден от изложеното, **Съдът**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. А., с ЕГН ****, с адрес в с. Г. Т., общ. П., и живущ в с. К., общ. С., ул. „П.“ № *, чрез адвокат Р. Н., с адрес в гр. С., ул. „Б.“ № *, Заповед за задържане на лице рег. № 3143з-243 от 13.09.2022 г., издадена от полицейски орган при РУ Петрич, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наложена принудителна административна мярка **"задържане за срок от 24 часа"**, като **незаконосъобразна**.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Благоевград ДА ЗАПЛАТИ на Д. А. А., с ЕГН ***, с адрес в с. Г. Т., общ. П., сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща направени по делото разноси за правна защита и съдействие.

Решението подлежи на обжалване по реда на Административно процесуалния кодекс пред Административен съд – Благоевград в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните.

Съдия при Районен съд – Петрич: _____